

Den sande historie om julemanden – 21. december

Så er jeg ved at ende min beretning om den sande historie om julemanden. Ja, den stopper den 21. december, for det er nu at jeg skal til forhandlingerne, og jeg har derfor ikke tiden til at give flere informationer videre.

Forhandlingen, den bliver svær i år. Sværere end sidste år, hvor mange undskyldte mig, fordi jeg var blevet kastet så hovedkulds ind i det. Men i år forventer alle, at jeg har vænnet mig til rollen, og vil derfor ikke være så tilgivende over for mig.

Der er også tunge spørgsmål på bordet, som jeg skal have med. F.eks. ”er coronaen sat i værk af nogle af andre af Jordens befolkningsgrupper, for at få jordens mennesker til at vise respekt, eller er det en epidemi som er opstået af sig selv?”

Det gode ved disse forhandlingslokaler, som for øvrigt er på Nordpolen og er mere end 20.000 år gamle – ja, du læste rigtigt - er, at så længe du sidder i stolene i forhandlingslokalet, kan man ikke lyve, for så lyser stolen med et rødt skær. Så jeg ved om jeg får det rigtige svar.

Med hensyn til det med at lokalerne er mere end 20.000 år gamle: Ja, jordens befolkning har altså eksisteret i mere end de ca. 10.000 hvor vi har historie fra. Der har været store og fantastiske samfund, som menneskeheden har destrueret.

Der er stadigvæk myter om Atlantis bevaret gennem nedskrevne kilder fra de gamle grækere.

Sidste gang menneskeheden destruerede et samfund, gik det voldsomt hårdt ud over alle jordens befolkningsgrupper, og alle er bange for, at det samme vil ske igen, og er villige til at sætte - for menneskeheden – uhyggelige midler i brug for at det ikke skal ske. Det er det, jeg skal forsøge at sætte en dæmper for.

Jeg står her i et lokale til forhallen til den store forhandlingssal på Nordpolen, og kigger ned af mit flotte hvide tøj, som er kantet med den dyreste hvide pels, som du overhovedet kan forestille dig. Jeg ved, at jeg har flotte blankpolerede knapstøvler på, der er så skinnende at man rent faktisk kan spejle sig i dem, men jeg kan ikke se dem for maveudstopningen, som sørger for at min kropstemperatur er velreguleret, også selvom jeg føler at jeg ligner et omvandrende køleskab.

Det er noget jeg har skulle vænne mig til, i min nye rolle – det ikke bare lige at kunne se sine fødder, når jeg er i det ceremonielle tøj. Nøjagtig som jeg har skulle vænne mig til, at mine øjenbryn indimellem vælter ned i mine øjne, og at det, at have skæg, faktisk er temmelig irriterende og besværliggør al spisning. Også selvom skæg og øjenbryn ikke er ægte, men blot tilbehør, for at sikre den rette kropstemperatur, da polarområderne er pænt kolde. Samtidig giver det en god maske, så jeg kan bevare en vis form for anonymitet.

Jeg kigger mig omkring i den højloftede sal, hvor væggene er af kul skåret i skiver og så sat op i sorte mosaikker. Et kæmpe arbejde, men kullet fanger alle stearinlysenes flagrende flammer og kaster lyset tilbage som titusinder af små lys. Ikke så det forvirrede for øjnene som man skulle tro, for skæret er blødt og rødtligt.

Jeg retter lidt på bæltet så det sidder mere naturligt. Jeg er nervøs, og det er Qvist også.

Jeg har fået slået et søm igennem myten om, at julemanden leverer gaver til alle jordens børn, men i overført betydning så gør jeg det jo. Hvis Jorden bliver et bedre sted at være, så er det til gavn for alle menneskebørnene. Det vil være en gave, og så kan englens også bedre udføre deres arbejde med at hjælpe dem, som eventuelt har tabt håbet. Så, som Julemanden skal jeg ikke levere gaver til alle børn i verden. Det er ikke og har aldrig været Julemandens arbejdsopgave. Det er en sammenblanding af forskellige sagn og forskellige personligheder.

Det jeg skal lave som Julemanden er stribevis af forhandlinger her i juletiden. Jeg forhandler på menneskehedens vegne og i guder, det bliver svære og svære for vi sviner og ødelægger planeten, som vi altså ikke er alene om at bebo. Det er så min opgave at søge at rette op på de ulykker vi laver og tro mig, listen fra de andre jordplanetsbeboere – med klager over menneskeheden - er efterhånden enorm lang. Hvilket jeg kun kan beklage og undskylde i lange baner over for alt og alle.

Varulvene er rasende fordi de får mindre og mindre plads. Vampyrerne er rasende over den tilsvining de bliver udsat for i diverse medier, for ja, de drikker blod og har evigt liv og er så hurtige, at det er næsten umuligt at forestille sig. Men de er supersøde og helt igennem fredelige, hvis altså du ikke pisser dem godt og grundigt af. Så går de naturligvis i forsvar – hvem gør egentlig ikke det? Det blod de drikker, er blot blodet fra de dyr som alligevel bliver slagtet som fødevarer til mennesker og varulve. Nisserne er ligeledes rasende, og alferne og dét, du formentlig kender under betegnelsen spøgelseser. Ja, listen er lang over beboere, som den almene menneskehed i dag ikke kender eksistensen på.

Jeg spiser nogle kager og andre godbidder som Minnibit – en nissepige – har stillet frem til os. Jeg dupper forsigtigt mit skæg, for at sikre mig at der ikke er krummer i det. Man skal vel se lidt soigneret ud, når jeg nu om en lille times tid skal ind til de første forhandlingsrunder.

Igen banker det på døren, og ind kommer Maximiliussen med en lang række udsøgte, smukke glasbeholdere. I hver glasbeholder er der den farvede, glinsende substans, som ændrer farver hele tiden, og hvis indhold er meget svært at fastholde med blikket - gelesjæle.

”Så er det tid til at indtage” siger Maximiliussen til mig. En unødigt bemærkning, for jeg ved godt at jeg skal indtage disse substanser, men Maximiliussen er også påvirket af tingenes tilstand og forhandlings-opstartsspændingen.

Første gang jeg indtog dem – altså alle sammen på én gang - var det noget af et chok, og min krop reagerede ikke særligt godt på disse substanser, og min hjerne var bogstavlig talt ved at sprænges. Jeg har trænet løbende i det indeværende år, og min krop har vænnet sig lidt til det, og der er skabt plads i hjernen til alt det her, så jeg satser på at denne gang vil jeg ikke opleve nævneværdige problemer eller ubehag.

At jeg sidste år blev den nye Julemand skete til min absolutte overraskelse. Men med hjælp fra diverse gelesjæle, vil jeg mene at jeg har klaret jobbet ganske tilfredsstillende, og har fremgang på mange fronter i de mange aktiviteter som Jordrådet har andele i. I det skjulte har Jordrådet en væsentlig indflydelse på verdensøkonomien, skal jeg lige hilse og sige.

Jeg indtager drikkene.

Maximiliussen spørger pænt ind til hvordan jeg har det, og jeg kan bekræfte overfor ham, at jeg har det ganske fantastisk. Maximiliussen kigger meget nøje og undersøgende på mig, men er åbenbart tilfreds med hvad han ser, for han nikker, klør sig i skægget og trasker ud af lokalet.

Jeg sætter mig i den store højrykkede lænestol, som smyger sig ind til min krop og giver den støtte de helt rigtige steder. Jeg kobler helt af, og tænker til sjælene som jeg deler krop med: ”Snak så løs, men kun tre ad gangen”. Straks bryder der et inferno af stemmer løs. Der bliver snakket på kryds og tværs mellem alle de sjæle, som jeg har indtaget.

Det er gamle venner der mødes, og der udveksles anekdoter og erfaringer. Personligt tager min egen andel af min hjerne en powernap, så jeg kan slippe for at høre på alt den snakken.

Maximiliussen rykker mig blidt i armen.

”Så er det tid.”

Jeg kigger på uret – der er 15 minutter til at jeg skal være ude af døren, og bevæge mig ind i forhandlingsalen.

Det er en af de ting jeg aldrig kommer til at vænne mig helt til, det at være i en så stor position. Det gør mig totalt ydmyg over for funktionen, og får mit mindreværd til at storblomstre. Her hjælper Qvist altid. Han ved hvad han skal sige for at jeg får roen og troen på mig selv.

Det store krystalspejl på væggen viser mig i al min pragt, og jeg har svært ved at fastholde, at det stadigvæk er mig indeni.

Jeg begynder at grine lidt ad mig selv.

Min datter skulle bare lige se mig stadset ud sådan, hun ville slet ikke kunne tro sine egne øjne. Hun har kun set mig når jeg prøvet tøjet, ikke her i den belysning og med den spænding omkring. Hvad vil hun dog ikke tænke om sin mor?

Min mand står og kigger beundrende på mig, og det glæder mig at se kærligheden i hans blik. Julemandsjobbet har været en stor mental- og videnskæssig rejse for os, som har bragt os tættere sammen. Han giver mig et forsigtigt kys på munden, og må fjerne noget af vattet fra læberne efterfølgende.

For mig er det stadigvæk spøjst, det at stå her som gammel kvindesagsforkæmper, der gennem hele mit liv, har kæmpet for lige løn for lige arbejde, og at sikre kvinderettigheder, ja, så er det besynderligt at stå her som noget så ikonisk som Julemanden. At forhandle på menneskehedenes vegne, at søge at bibeholde vores rettigheder og sikre os mod udslettelse.

Hvor ville det være sjovt og godt for kvindesagen, hvis alle de mænd som undertrykker kvinder, vidste det. Det kunne måske skabe noget mere ligeværd og noget mere respekt. Omvendt kunne det formentligt også udløse voldsomme konsekvenser, og jeg kunne da godt forestille mig visse grupper af menneskeheden, som ville sætte sig meget voldsomt op mod dette, og det ville kunne skade mine forhandlingsmuligheder, når jeg forhandler med diverse regeringschefer og statsoverhoveder, hvis de vidste at de forhandlede med en kvinde.

Tingene må nok i en tid forblive som de er, men hvad så, tænker jeg - trækker på skuldrene så pudevommen hopper op og ned. Hvad man ikke ved, har man ikke ondt af.